

Phượng Trời Viễn Mộng

Lê Văn Tú

Ngàn năm vang một nỗi đời
Gió đưa cuộc lữ lên lời viễn phương

Tuệ Sỹ

Rất chậm, lãng đãng

Ngậm ngùi vời trông xa cổ hương, lững lờ trong chiều buồn, mảnh trăng

buồn. Mùa Thu khói sương vương hồn ai, tiếng chim quên lẻ loi, tha hương sầu đượm

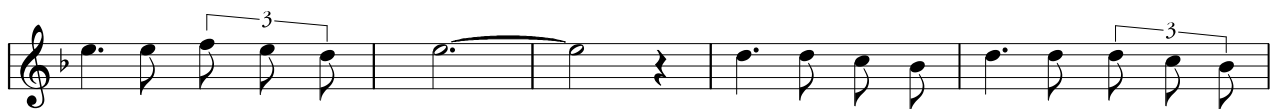
mãi. Ngày tháng lênh đênh những chiều hoang, gởi gió theo mây ngàn, bao nhiêu sầu tràn

gian. Về đâu, cánh chim bay về đâu, giữa âm vang ngàn dâu, mênh mang lặng nổi

sầu. Nếu biết em còn nhớ những phút giây mong chờ thì lòng ta đâu

nỡ khép kín những vần thơ. Hãy lắng nghe lời gió thổi thức trong đêm

dài, vì lòng ta nhớ hoài cuộc tình xa vắng rồi, suốt đời. Tạ

từ tình thơ yêu dấu ơi, đắng cay trong lòng tôi đã qua rồi. Mùa

Xuân phấn hương tơ nhẹ buông, vẩn vương khi hoàng hôn, cô đơn sầu lạnh bóng. Ngày

tháng tiêu dao quãng đời sau, mái tóc sương pha màu, sao nghe lòng còn đau. Thuyền

ơi, có theo mây về xuôi, bến xưa nay còn đâu, đưa ta về chốn nào.

Thuyền ơi có theo mây về xuôi, bến xưa nay còn đâu, đưa ta về nơi nao?